

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/7/2022
Identifikačné číslo spisu:	3617010148
Dátum vydania rozhodnutia:	12.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:3617010148.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obvineného H. P., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 12. októbra 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného H. P. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 19. augusta 2019, sp. zn. 23To/61/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. P. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 18. februára 2019, sp. zn. 2T/58/2017 bol obvinený H. P. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný za vinného pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

- od presne nezisteného obdobia v roku 2009 do mesiaca november 2010, od presne nezisteného dňa pravdepodobne v mesiaci marec 2011 do presne nezisteného dňa v mesiaci október 2012, od presne nezisteného dňa pravdepodobne v mesiaci marec 2013 do presne nezisteného dňa v mesiaci október 2013, od presne nezisteného dňa v mesiaci marec 2014 do začiatku mesiaca júl 2014 a od presne nezisteného dňa mesiaca apríl 2015 do 19. novembra 2015 v M. v rodinnom dome popisného čísla XXX/XX týral svoju družku, s ktorou žil v tom čase v spoločnej domácnosti, poškodenú P. G., spôsobujúc jej fyzické a psychické utrpenie tým, že u nej vyvolával pocit stresu a strachu bezdôvodným kontrolovaním osobných vecí, násilnou izoláciou a bránením v sociálnom kontakte s vonkajším svetom, vyvolával u nej strach hádkami, ktoré opakovane prerastali do fyzických útokov, počas ktorých ju udieral päťami po celom tele, fyzické útoky pretrvávali a naberali na intenzite, pričom v presne nezistený deň pravdepodobne v mesiaci apríl alebo máj roku 2010 uderel poškodenú P. G., ktorá bola v tom čase tehotná, päťou do oka preto, že chcela opustiť spoločnú domácnosť, následne v presne nezistený deň pravdepodobne v mesiaci november roku 2010 opätovne potom ako chcela poškodená opustiť spoločnú domácnosť ju fyzicky napadol, a to tým spôsobom, že ju udieral v ich spoločnej izbe

železným kutáčom po celom tele a spôsobil jej viaceré hematómy, ktoré si nedala ošetriť a nezanechali na jej tele trvalé následky, pričom po útoku ju vyhodil spoločne s ich maloletým synom zo spoločného obydľia, kedy sa poškodená vrátila do domu svojich rodičov, následne v presne nezistený deň v mesiaci apríl roku 2012 opakovane udieral poškodenú P. G. drevenou tyčou asi 1 m dlhou a 5 cm širokou do oblasti hlavy, čím jej spôsobil tržnú ranu v temporoparietálnej oblasti vpravo, pričom poranenie zanechalo horizontálnu asi 1 cm dlhú jazvičku a vyžiadalo si dobu liečenia v trvaní 7 až 10 dní a dobu narušenia obvyklého spôsobu života poškodenej v trvaní 7 dní, následne v presne nestotožnený deň v mesiaci september roku 2015, kedy poškodená opätovne chcela opustiť spoločnú domácnosť, kvôli neustálemu stresu, vyhrážkam dobitím, ponížovaniu a násilnej izolácii, obvinený H. P. poškodenú P. G. v izbe uvedeného rodinného domu po dobu asi pätnástich minút opakovane udieral kovovou tyčou po celom tele, čomu sa poškodená bránila tým, že si svojou pravou rukou chránila oblasť hlavy a ako ostala ležať zbitá na zemi, jej ešte obvinený H. P. oholil vlasy, čím jej spôsobil zlomeninu vonkajšieho členka vľavo bez posunu a zlomeninu laktového výbežku vpravo s posunom, ktoré zranenia si vyžiadali u poškodenej narušenie obvyklého spôsobu života v trvaní 1 mesiac s dobou liečenia v trvaní 4 až 6 týždňov, čím týmto konaním spôsobil svojej družke poškodenej P. G. vo vyššie uvedenom období fyzické a psychické utrpenie, v dôsledku čoho bol v tomto období ovplyvnený obvyklý spôsob života poškodenej, pričom poškodená P. G. pociťovala a naďalej pociťuje uvedené konanie obvineného H. P. ako ťažké príkorie

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Zároveň okresný súd uložil obvinenému H. P. podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenej Y. a.s., so sídlom L., J. M. 2, IČO: XX XXX XXX škodu vo výške 113,46 eur a poškodenej P. G., nar. X. E. XXXX, bytom J., H. XXX/XX, škodu vo výške 1.279,80 eur.

Proti vyššie označenému rozsudku okresného súdu podal prokurátor v neprospech obvineného odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 19. augusta 2019, sp. zn. 23To/61/2019 podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obvinenému podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Výroky o vine a náhradách škody v rozsudku súdu prvého stupňa zostali týmto zrušením nedotknuté.

Proti naposledy uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený H. P. vo svoj prospech v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Kristíny Gerovej, advokátky so sídlom v Topoľčanoch, Škultétyho 1597/7, dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený namietal existenciu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku a zároveň poukázal na dôvody obsiahnuté v jeho ručne písanom podaní. Vyjadril názor, že krajský súd rozhodol v rozpore s vykonanými dôkazmi, jednostranne použil dôkazy v jeho neprospech a nepoužil dôkazy, ktoré vyznievali v jeho prospech. Uložený trest považoval za nezákonný a neprimerane prísny s tým, že adekvátnym, podľa jeho názoru, bol trest uložený mu okresným súdom, s ktorým súhlasil a proti ktorému odvolanie nepodal, nečakal však, že krajský súd mu uloží trest, ktorý je vyšší o dva roky. Zdôraznil, že medzi vyhlásením rozsudku okresného súdu a krajského súdu nedošlo k žiadnej zásadnej zmene, ktorá by odôvodňovala sprísnenie trestu o dva roky. Výtýkal krajskému súdu, že z odôvodnenia jeho rozhodnutia sa ani nedozvedel, na základe čoho mu bol trest sprísnený o dva roky, jeho odôvodneniu nerozumie, okresný súd podľa jeho názoru riadne zohľadnil dôvody na strane poškodenej. Obavy krajského súdu týkajúce sa porušenia práv

poškodenej existujú, podľa názoru obvineného iba v teoretickej rovine a reálne zakladajú jeho obavy týkajúce sa spravodlivosti tohto rozhodnutia.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu, došlo k porušeniu zákona a podľa § 388 Trestného poriadku prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

V podaní doučenom súdu prvého stupňa 8. júna 2021 obvinený uviedol vlastné dovolacie argumenty, poukázal na skutočnosť, že krajský súd na podklade odvolania prokurátora v jeho neprospech rozhodol tak, že mu sprísnil okresným súdom uložený trest odňatia slobody na 7 rokov. Ďalej konštatoval, že začiatok páchania trestnej činnosti je datovaný od roku 2009, pričom k podaniu trestného oznámenia došlo až v roku 2015, ktorý je zároveň považovaný za rok, kedy došlo ku skončeniu páchania trestného činu (k prvému činu údajne došlo v roku 2010 a ďalšiemu v roku 2015). Obvinený vo svojom podaní vyjadril názor, že krajský súd pri určovaní druhu a výmery samostatného 7-ročného trestu nepostupoval správne, v súlade so zásadami ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 a nasledujúcich Trestného zákona s tým, že s ohľadom na skutkové a časové okolnosti prípadu mal krajský súd použiť ustanovenia § 41 ods. 3 a § 42 Trestného zákona. Podľa jeho názoru je vysoko pravdepodobné, že do obdobia trestnej činnosti stíhanej v prejednávanej veci spadajú aj trestné činy, ktoré boli predmetom rozsudkov Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2T/160/2014 a sp. zn. 2T/147/2014. Zároveň obvinený vyčítal súdom nižšieho stupňa, že v jeho prípade neuplatnili inštitút spoločného konania podľa § 18 ods. 1 a nasledujúce Trestného poriadku o spoločnom konaní. Vo vzťahu k uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku ešte uviedol, že nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu, a to najmä na jeho strane 5 a namietal, že jeho úprimné oľutovanie spáchanej trestnej činnosti v rámci jeho sebakritického postoja, ktoré okresný súd vzal do úvahy, krajský súd, podľa jeho názoru, vyhodnotil krajne jednostranne a jednoznačne v kontexte odvolania prokurátora nereflektujúc požiadavky a úlohy odvolacieho súdu podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku a ani požiadavky na primeranosť trestu plynúce z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 106/2011, II. ÚS 55/19 98, III. ÚS29/2015, PL. ÚS 9/2013. S poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 451/2018 namietal prietahy v prejednávanej veci tvrdiac, že jeho trestná vec sa „ťahala“ niekoľko rokov (2009-2015). Vyjadril názor, že uloženie samostatného 7-ročného trestu krajským súdom bolo v rozpore s rozhodovacou praxou súdov poukazujúc na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/90/2015, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2TdoV/19/2015, sp. zn. 3Tdo/75/2017 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 8Tz/28/2012. V nadväznosti na to argumentoval, že v namietanom konaní išlo, podľa jeho názoru, od roku 2009 do roku 2015 o tzv. zbiehajúcu sa trestnú činnosť, a to vo vzťahu ku skôr vyhláseným rozsudkom, avšak paradoxne za neskôr spáchané skutky. Za tejto situácie došlo, podľa názoru dovolateľa, k takzvanému vyňatiu skutku z obdobia rokov 2009-2015 rozsudkom krajského súdu a zároveň k uloženiu samostatného 7-ročného trestu popri ďalších trestoch, ktoré neboli zahrnuté do spoločného, ale ani súhrnného trestu, čím bola, podľa názoru obvineného, porušená zásada „ne bis in idem“.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý uviedol, že vina obvineného bola, podľa jeho názoru, spoľahlivo preukázaná dôkazmi vykonanými tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Prokurátor sa vo svojom vyjadrení stotožnil s druhom a výmerou trestu tak, ako ho uložil obvinenému krajský súd s tým, že aj uloženie samostatného trestu považoval za správne, uložený trest hodnotil ako primeraný aj v zmysle § 34 Trestného zákona. Druh trestu a jeho výška zohľadnili podľa názoru prokurátora, spôsob spáchania trestného činu, jeho následok a zavinenie s prihliadnutím aj na osobu obvineného a jeho doterajší život s tým, že uloženie miernejšieho trestu by podľa názoru prokurátora z pohľadu prevencie, ako aj trestnej minulosti obvineného, ktorý bol 8-krát súdne trestaný, nebolo účelné. Rozsudok krajského súdu považoval za zákonný a jeho odôvodnenie za dostatočné. S poukazom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podané obvineným podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený podal dovolanie potom, čo odvolací súd na podklade odvolania prokurátora rozhodol v jeho neprospech (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inšanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Citované ustanovenie predstavuje osobitný dovolací dôvod vo vzťahu k ustanoveniu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pokrývajúceho vo všeobecnosti chyby spôsobené neprávym použitím hmotnoprávneho ustanovenia. Z tohto dôvodu má vo vzťahu k nemu charakter špeciálneho ustanovenia („lex specialis“).

Jeho použitie prichádza do úvahy „len“ v dvoch základných situáciách, a to v prípade, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, teda pod dolnú alebo nad hornú jej hranicu alebo v prípade, že bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, pričom jednotlivé druhy trestu sú vymenované v ustanovení § 32 Trestného zákona.

Obvinený bol v prejednávanej veci uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 7 do 15 rokov.

Krajský súd obvinenému uložil trest odňatia slobody, teda trest takého druhu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin pripúšťa, vo výmere 7 rokov, teda v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Obvinenému bol krajským súdom uložený trest odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonom

stanovenej trestnej sadzby, pričom okresný súd dovolateľovi ukladal trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov za použitia mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Pokiaľ teda obvinený namietal výšku trestu uloženého krajským súdom, aj keď skryte, nie výslovne, namietal vlastne nepoužitie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného poriadku krajským súdom.

Ako to už bolo vyššie naznačené, Trestný poriadok upravuje vo vzťahu k výroku o treste dva dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. h), a to v prípade, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo ak bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávanej veci nepripúšťa. Uvedený spôsob vymedzenia dovolacích dôvodov vo vzťahu k rozhodnutiu o treste potom vylučuje použitie ako dôvod dovolania ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku s poukázaním na skutočnosť, že súd pri ukladaní trestu nepoužil ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, lebo uplatnený dovolací dôvod nie je obsahovo naplnený. Nepoužitie tohto ustanovenia súdom pri rozhodovaní o výroku o treste zjavne nie je otázkou právneho posúdenia skutku, ani nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 58/2007).

Vyššie uvedené námietky obvineného, vrátane námietok smerujúcich k nepoužitiu ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu preto dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku zjavne snenapĺňajú.

Napriek tomu nad rámec uvedeného len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia (najmä strana 4) jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo nedospel k záveru o možnosti použitia mimoriadneho zníženia trestu v prejednávanej veci, ktoré súd prvého stupňa oprel o priznanie obvineného, nelogické správanie poškodenej a tresty vykonané v iných veciach dôvodiac, že pokiaľ by sa obvinený nepriznal, nebolo by možné konštatovať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, čo by znamenalo ukladanie trestu v rámci zvýšenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona od 9 rokov a 8 mesiacov, preto jeho priznanie malo za následok ukladanie trestu na samej dolnej hranici trestnej sadzby, s tým, že správanie poškodenej zodpovedá syndrómu týranej ženy, preto nemôže odôvodňovať mimoriadne zníženie trestu u obvineného. K tomu najvyšší súd dodáva, že práve iracionálne správanie sa obeť, závislosť na tyranovi, a to aj za cenu opustenia dieťaťa, sú pomerne častými prejavmi u týraných žien. Súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo by ukladanie trestov v iných veciach bez ďalšieho, malo byť dôvodom pre mimoriadne zníženie trestu, pokiaľ nie sú splnené podmienky pre ukladanie súhrnného, spoločného trestu, prípadne nie sú splnené podmienky pre upustenie od uloženia ďalšieho trestu a v tomto smere ani obvinený bližšie konkrétne odôvodnenie neuviedol. V tejto skutočnosti ani najvyšší súd dôvod mimoriadneho zníženia trestu nevzhliadol. A vzhľadom na to, že k podaniu trestného oznámenia v prejednávanej veci došlo v roku 2015, obžaloba bola podaná v roku 2017, súd prvého stupňa rozhodol v roku 2018, pričom krajský súd toto rozhodnutie zrušil z dôvodu iného právneho názoru na možnosť prijatia vyhlásenia o vine, s tým, že opakovane okresný súd rozhodol v roku 2019 a v tom istom roku aj krajský súd, čo znamená, že odsúdenie obvineného nadobudlo právoplatnosť v roku 2019, trestné konanie obvineného po dobu cca 4 rokov nebolo podľa názoru najvyššieho súdu poznamenané prierahmi, ktoré by mali odôvodňovať mimoriadne zníženie trestu. Pokiaľ obvinený poukazoval na to, že trestnej činnosti sa dopúšťal v rokoch 2009 až 2015 (s určitými prestávkami), nejde o prierah v trestnom konaní na strane orgánov štátu, ale o dlhodobosť konania obvineného, ktoré nie je možné štátu, či jeho orgánom pre vecný nesúvis pričítať (túto skutočnosť si obvinený zavinil sám svojím konaním). Z tohto pohľadu potom nemá žiaden význam ani skutočnosť, že poškodená podala trestné oznámenie až po dlhšej dobe (bol to obvinený, kto páchal trestnú činnosť dlhšiu dobu), nie je na prospech obvinenému, že sa poškodená rozhodla brániť podaním trestného oznámenia až s odstupom času.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vo vzťahu k vyššie uvedenému dovolaciemu dôvodu obvinený namietal, že súdy nižšieho stupňa

nepoužili ustanovenie o súhrnnom treste podľa § 42 Trestného zákona, prípadne o spoločnom treste podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona, hoci tak urobiť mali vo vzťahu k rozhodnutiam Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2T/160/2014 a sp. zn. 2T/147/2014.

Z predloženého spisu je však zrejmé, že vo veci Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2T/160/2014 sa obvinený dopustil trestného činu úverového podvodu podľa § 222 Trestného zákona a vo veci sp. zn. 2T/147/2014 trestného činu násilia proti skupine obyvateľstva podľa § 359 Trestného zákona v súbehu s trestným činom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona. Nešlo preto o čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona, pre ktorý bol odsúdený v prejednávanej veci, preto ukladanie spoločného trestu podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona neprichádzalo do úvahy.

Odsudzujúci rozsudok vo veci Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2T/160/2014 bol vyhlásený 3. augusta 2015 a 26. augusta 2015 vo veci sp. zn. 2T/147/2014.

Obvinený sa trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby dopúšťal okrem iného opakovaným fyzickým násilím voči poškodenej. Vzhľadom na to, že jedným úderom/ jedným útokom objektívnu stránku tohto trestného činu ešte nenaplnil (v takom prípade ešte nie je možné hovoriť o ťažkom príkore), ale až po opakovanom takomto konaní v priebehu určitého významného času (11 mesiacov, 19 mesiacov, opakovane 7 mesiacov, 4 mesiace), jeho konanie vykazuje znaky hromadného trestného činu. Keďže sa však dotknutého trestného činu dopustil aj násilnou izoláciou poškodenej a bránením jej v sociálnom kontakte, jeho konanie vykazuje aj prvky trvaceho trestného činu (vyvolal protiprávny stav a po určitú dobu ho udržiaval).

Vzhľadom na to, že či už trváci alebo hromadný trestný čin tvorí v súlade s ustanovením § 122 ods. 11 a ods. 12 Trestného zákona jeden skutok, sa za čas spáchania takéhoto trestného činu, považuje čas (moment) ukončenia trestného činu, to znamená okamih, kedy bol ukončený posledný čiastkový čin alebo keď zanikol protiprávny stav, čo znamená, že obvinený trestný čin v prejednávanej veci spáchal 19. novembra 2015, teda evidentne po vyhlásení rozsudkov vo veciach Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2T/160/2014 (3. augusta 2015) a sp. zn. 2T/147/2014 (26. augusta 2015), ktoré prerušili zbiehanie v nich prejednávaných skutkov a skutku v prejednávanej veci, čo znamená, že v prípade obvineného išlo o recidívu, nie zbiehajúce sa trestné činy, ktorá ukladanie súhrnného trestu, teda použitie ustanovenia § 42 Trestného zákona vylučuje.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený nenaplnil ani dovolací dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Záverom sa žiada ešte uviesť, že vychádzajúc z ustanovenia § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku, v zmysle ktorého možno dovolanie podať proti rozhodnutiu, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok, teda proti druhostupňovému rozhodnutiu, nie rozhodnutiu súdu prvého stupňa a vychádzajúc z ustanovenia § 372 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého obvinený môže podať dovolanie len ak využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, teda v prejednávanej veci odvolanie a ak tak neurobil tak len za predpokladu, že odvolanie podal prokurátor, na podklade ktorého odvolací súd rozhodol v jeho neprospech, pričom v prejednávanej veci obvinený odvolanie nepodal a prokurátor podal odvolanie len čo do výroku o treste, bolo dovolacie oprávnenie obvineného limitované výrokom o treste s tým, že nebol oprávnenou osobou na podanie dovolania proti výroku o vine a napokon dovolanie proti tomuto výroku z dôvodu, že vo vzťahu k nemu neprebehlo pre nepodanie odvolania obvineným (ale napokon ani prokurátorom) dovolacie konanie, nebolo prípustné. Preto sa najvyšší súd námietkami dovolateľa, ktoré by mohli smerovať proti výroku o vine (namietať dobu páchania skutku a jej ustálenie) vecne nezaoberal.

Vzhľadom na to, že obvinený H. P. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.